

[Wilhelm]

her, når det nu virkelig drejer sig om selve det folkelige fællesskab, om de ikke-materielle værdier, vi også må have i det her samfund, om det, justitsministeren kaldte forfatningens afgørende institutioner, kan man da ikke tage så let på det, at man bare siger, at det får i øvrigt ingen konsekvenser, hvis det bliver gennemført. Så jeg vil da gerne slutte denne anden runde for mit vedkommende med at opfordre regeringen på det kraftigste til at gøre denne sag til et kabinetsspørgsmål.

Inge Krogh (KrF):

Det er en gammel fundamental sandhed, at man skal have en hviledag hver syvende dag. Det er noget, der står på Bibelens allerførste blade. Man har forsøgt at lave om på det af og til, bl.a. under den franske revolution, men man er altid vendt tilbage til en hviledag hver syvende dag.

I det øjeblik man ophæver helligdagsloven, mener jeg, at der kan komme en afsmitning på lukkeloven og i det hele taget på de aktiviteter, der foregår. I det øjeblik man lader diskoteker og biografer osv. spille, er der en masse kunstnere, der kommer i gang, og mange af dem kan i hvert fald ikke få en hviledag på et andet tidspunkt.

Vores lønsystem er jo lagt an på, at de, der er tvunget til at arbejde på helligdage, får en dispensation. Det er efterhånden ved at udarte til, at det også gælder den 1. maj. Det tror man somme tider er en helligdag, det kan man da i hvert fald høre nævnet, men det skyldes vel nok, at den danske befolkning ikke rigtig ved, hvad en helligdag er.

Jeg vil tro, at uroen i familien bliver større, jo mindre hensyn der tages til helligdagen, og det vil sige, at man også kan komme i diskussion om, hvor man skal tilbringe søndag formiddag.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hr. Wilhelms venlige opfordring om, at regeringen skulle gå af, hvis dette lovforslag bliver vedtaget, kan jeg desværre ikke efterkomme. Det ville jo næsten være helligbrøde, hvis jeg sagde ja til noget sådant, og det gør jeg altså heller ikke.

Hr. Wilhelm mente ikke, at man kunne beskæftige sig med afstemningen for 2 år siden, for, som hr. Wilhelm sagde, enten var der givet andre stemmeforklaringer, eller og-

så var der slet ingen stemmeforklaringer givet. Det skal jeg slet ikke komme ind på. Det, jeg har konstateret, er det reelle, at det forslag, der nu bliver fremsat af de 4 partier, er nøjagtig det samme som det ændringsforslag, fru Ebba Strange som ordfører for SF stillede ved andenbehandlingen af forslaget i 1980. Dengang fik ændringsforslaget den skæbne, at 89 stemte imod. Det er dog halvdelen af folketingets medlemmer, der dengang tilkendegav, at de ikke ønskede det forslag. Det er jo ikke forbudt nogen at skifte standpunkt, det har ikke spor med det at gøre; jeg konstaterer bare, at sådan var det dengang: 89 sagde nej til nøjagtig det samme forslag som det, vi behandler i dag.

Både hr. Glistrup og hr. Wilhelm var inde på spørgsmålet om, hvilken anvendelse der har været af dispensationer, og i hvilke tilfælde der har været tale om anvendelse af § 1 i loven. Det må være spørgsmål, som kan gentages i udvalget, og så skal der selvfølgelig blive givet svar på dem. Jeg skal bare sige til hr. Glistrup, at der har været meget få sager, også efter straffelovens § 137, stk. 2. Man kan så glæde sig over, at der er den tolerance, det også er udtryk for, at ingen tænker på at forstyrre gudstjenesten her i landet, eller at det er meget sjældent, det sker. Det bevirker, at der har været meget lidt anvendelse for bestemmelsen i § 1 i den lov, vi her omtaler. Det er heldigvis sådan, at det, at noget i en lov forbydes, bevirker, at de allerfleste mennesker lader være med at gøre det, uden at de lader sig udsætte for en sag af den grund.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var: